

# Det danske valgsystem

## Valg til Folketinget

Der findes to hovedprincipper for parlamentsvalg: flertalsvalg i enkeltmandskredse og forholdstalsvalg. Flertalsvalg i enkeltmandskredse er den ældste form og har som forudsætning, at landet er delt i valgkredse. De kandidater, der får flertal i de enkelte kredse, er valgt, mens alle øvrige stemmer afgivet på andre kandidater går tabt ("the winner takes it all"). Forholdstalsvalg betyder, at hvert parti får det antal pladser i parlamentet, der svarer til deres stemmetal. Forholdstalsvalg forudsætter ikke en inddeling i valgkredse. Imellem de to former i den rene udgave findes en hel del blandingsformer.

Fordelen ved flertalsvalg i enkeltmandskredse er det nære tilhørsforhold mellem valgkredsen og den valgte: Hver kreds har ét og kun ét parlamentsmedlem. Ulempen ved systemet er, at parlamentets sammensætning ikke afspejler alle vælgernes holdninger, idet systemet favoriserer de store partier.

Forholdstalsvalgets fordel er, at parlamentet afspejler vælgernes holdninger. Ulempen er, at tilhørsforholdet mellem vælgere og de valgte antagelig svækkes.

Det danske valgsystem har søgt at bevare det bedste fra de to systemer: den matematiske retfærdighed og kandidaternes lokale tilhørsforhold. Det er baggrunden for, at man ved en revision af lov om valg til Folketinget (folketingsvalgloven) i 1920 bevarede de gamle valgkredse - men nu kun som opstillingskredse - og indførte brugen af tillægsmandater i hele Danmark.

### Grundlovens bestemmelser

Det danske valgsystem er reguleret i folketingsvalgloven, men en række hovedprincipper om valgret, valgbarhed og valg måde er fastlagt i grundloven fra 1953. Denne artikel behandler kun den del af valg måden, der har med *valgopgørelsen* at gøre.

Grundloven fastslår i kapitel 4 bl.a. følgende:

- Folketinget består af højst 179 medlemmer.
- Folketinget vælges ved almindelige, direkte og hemmelige valg og ved benyttelse af forholdstalsvalgmetoden.
- Der skal ved den stedlige mandatfordeling tages hensyn til indbyggertal, vælgertal og befolkningstæthed.
- Folketinget vælges for fire år.
- Mandaterne bortfalder ikke, før nyvalg har fundet sted.
- Folketinget afgør selv gyldigheden af sine medlemmers valg.
- Kongen (dvs. regeringen) kan til enhver tid udskrive nyvalg, hvorved de bestående mandater bortfalder, men først når valget har fundet sted.

Grundloven overlader til Folketinget at fastsætte de nærmere regler om valgrettens udøvelse og selve valg måden. Det sker i folketingsvalgloven.

Bestemmelsen om, at kongen til enhver tid kan udskrive nyvalg, indebærer, at visse af folketingsvalglovens tidsfrister må vige for grundlovens ord, hvis valget udskrives med kort varsel. Minimumstiden mellem valgets udskrivelse og dets afholdelse bestemmes derfor alene af praktiske hensyn.

### Spærregrænse

Sammenligninger viser, at det danske valgsystem er et af de mest matematisk retfærdige i verden. Der er dog ikke tale om ren matematisk retfærdighed, idet folketingsvalglovens § 77 om fordeling af tillægsmandater blandt partierne rummer det, der populært kaldes *spærregrænsen*.

For at få del i tillægsmandaterne skal et parti enten

- have opnået mindst ét kredsmandat,

- i to ud af tre landsdele have opnået mindst lige så mange stemmer som det gennemsnitlige antal gyldige stemmer, der i landsdelen er afgivet pr. kredsmandat, eller
- i hele landet have opnået to pct. af de afgivne gyldige stemmer.

### Den "stedlige" fordeling af mandaterne

Danmark er i valgteknisk henseende inddelt i tre landsdele: Hovedstaden, Sjælland-Syddanmark og Midtjylland-Nordjylland. Landsdelene er inddelt i storkredse, hvor Hovedstaden er inddelt i fire storkredse, Sjælland-Syddanmark og Midtjylland-Nordjylland i hver tre storkredse. Storkredsene er inddelt i 92 opstillingskredse. Opstillingskredsene har ingen betydning for den overordnede mandatfordeling mellem partierne.

#### [Kort over folketingsvalgkredse pr. 1. januar 2007](#)

I Danmark vælges der 175 personer, nemlig 135 kredsmandater og 40 tillægsmandater. Antallet af kredsmandater og opstillingskredse er altså ikke identisk. For at efterkomme grundlovens ord om, at der ved den stedlige mandatfordeling skal tages hensyn til indbyggertal, vælgertal og befolkningstæthed, sker der hvert femte år en fordeling af de 135 kredsmandater på landsdele og storkredse. Ved samme lejlighed fordeles de 40 tillægsmandater på landsdele.

Fordelingen sker ved simpel forholdstalsregning, idet man udregner summen af folketallet, vælgertallet ved sidste valg og arealet i kvadratkilometer ganget med 20 for hver enkelt landsdel og så fordeler de 175 mandater med disse summer som forholdstal. Efter de samme forholdstal fordeles de 135 kredsmandater på landsdelene. Differencen mellem de 175 og de 135 mandater udgør fordelingen af tillægsmandater.

Når mandaterne er fordelt på landsdele, fordeles hver landsdels kredsmandater på storkredse. Det sker igen ved forholdstal, idet man for hver storkreds udregner summen af folketal, vælgertal og areal i kvadratkilometer ganget med 20. Hvis Bornholm ved denne sidste beregning ikke får to kredsmandater, gennemføres en ny beregning på grundlag af 133 kredsmandater, idet Bornholm forlods tillægges to kredsmandater.

Hele dette regnestykke kan virke kompliceret og uoverskueligt, men gennemføres for at sikre, at mandatfordelingen afspejler befolkningsudviklingen. Hertil kommer, at man fra politisk side har ønsket at sikre de tyndt befolkede egne i Danmark en rimelig repræsentation. Når arealet ganges med 20, er det fordi, det samlede resultat på denne måde falder inden for det politisk acceptable.

### Opgørelsen af valget

Opgørelsen af valget falder i to dele: 1) fordelingen på partier og 2) fordelingen på personer. Fordelingen på partier er ens for alle partier og færdiggøres i løbet af valgaftenen. Fordelingen på personer er mere kompliceret, da den varierer fra parti til parti afhængigt af den opstillingsform, der er anvendt. Opgørelsen af, hvilke kandidater der er valgt, foreligger først en til to dage efter valget, fordi den forudsætter en optælling af de personlige stemmer.

## 1. Fordeling af mandater på partier

### A. Fordeling af kredsmandater på partier

Fra fordelingen af kredsmandater før valget ved vi, hvor mange kredsmandater der skal fordeles i hver storkreds. Efter valget optælles partiernes stemmer i hver storkreds. Hvert af de optalte stemmetal divideres med divisorerne 1 - 2 - 3 - 4 - 5 - osv. (d'Hondts metode). Den største af de fremkomne kvotienter giver det parti, den tilfalder, ret til det første kredsmandat, den næststørste kvotient giver ret til kredsmandat nr. 2 osv. Fordelingen af 10 kredsmandater i X storkreds illustreres i tabel 1.

**Tabel 1: Fordelingen af kredsmandater på partier**

<b>X storkreds</b>				
<b>Kredsmandater:</b>				
Partier	A	B	C	D
Stemmer	12.000	21.000	33.000	45.000
Div. 1	<sup>7)</sup> 12.000	<sup>4)</sup> 21.000	<sup>2)</sup> 33.000	<sup>1)</sup> 45.000
Div. 2	6.000	<sup>10)</sup> 10.500	<sup>5)</sup> 16.500	<sup>3)</sup> 22.500
Div. 3		7.000	<sup>9)</sup> 11.000	<sup>6)</sup> 15.000
Div. 4			8.250	<sup>8)</sup> 11.250
Div. 5				9.000
Kredsmandater i alt	1	2	3	4

## B. Fordeling af tillægsmandater

### 1) Fordeling af tillægsmandater på partier

Når fordelingen af kredsmandater er gennemført, beregnes det på landsplan, hvor mange mandater partierne er berettigede til under forudsætning af, at de har klaret folketingsvalglovens § 77 (spærregrænserne):

Partiernes samlede stemmetal divideres med det samlede mandattal, der er tilfaldet partierne, hvilket normalt er 175 (dvs. eventuelle mandater til kandidater uden for partierne skal ikke indgå i mandattallet). Den kvotient, der fremkommer, divideres op i partiernes stemmetal. I første omgang ser man på heltallene, og hvis de ikke tilsammen summerer til 175, fordeler man det resterende antal mandater efter største brøks metode. Det vil sige, at man giver det første af de resterende mandater til det parti, der har den største restbrøk, det næste til partiet med den næststørste restbrøk osv. På denne måde bliver alle mandaterne fordelt på partier. Forskellen mellem det antal mandater, som hvert parti er berettiget til efter denne beregning, og det antal kredsmandater, som det tilsammen har opnået i de 10 storkredse, er lig med det antal tillægsmandater, partiet skal have.

### 2) Fordeling af partiernes tillægsmandater på landsdele

Vi ved nu, hvor mange tillægsmandater hvert parti er berettiget til på landsbasis, og vi ved - fra mandatfordelingen før valget - hvor mange tillægsmandater, der tilfalder hver landsdel. Fra fordelingen af kredsmandater på partier ved vi endvidere, hvor mange kredsmandater hvert parti har opnået inden for hver landsdel. Fordelingen af partiernes tillægsmandater på landsdele foregår således:

Inden for de tre landsdele opgøres stemmetallene for de partier, der skal have del i tillægsmandaterne, og stemmetallene deles med divisorerne 1 - 3 - 5 - 7 - osv. (Sainte-Lagués metode). Ved divisionen fremkommer en række kvotienter. Af disse kvotienter udelades for hvert parti i hver landsdel så mange af de største kvotienter, som svarer til det antal kredsmandater, som partiet har fået i landsdelen. I nedenstående tabel 2 angives de udeladte kvotienter med krydser. Når et parti eller en landsdel har opnået det antal tillægsmandater, som det er berettiget til, ophører tildelingen til det pågældende parti eller landsdel, uanset om f.eks. en landsdel kan fremvise større ubrugte kvotienter end kvotienter, der giver valg i de to andre landsdele. Fordelingsmetoden er lidt forenklet illustreret i tabel 2.

I tabel 2 er der på landsplan i alt 60 mandater til fordeling, heraf 50 kredsmandater og 10 tillægsmandater, og mandaterne er fordelt på de tre landsdele som angivet i tabellen. Parti A har opnået to kredsmandater i Sjælland-Syddanmark og ligeledes to kredsmandater i Midtjylland-Nordjylland og er herudover berettiget til to tillægsmandater. Parti B har opnået tre kredsmandater i Hovedstaden, fire kredsmandater i Sjælland-Syddanmark og tre kredsmandater i Midtjylland-Nordjylland og er herudover berettiget til to tillægsmandater. Parti C har opnået fem kredsmandater i Hovedstaden, fem kredsmandater i Sjælland-Syddanmark og fire kredsmandater i Midtjylland-Nordjylland og er herudover berettiget til to tillægsmandater. Parti D har opnået seks kredsmandater i Hovedstaden, otte kredsmandater i Sjælland-Syddanmark og ligeledes otte kredsmandater i Midtjylland Nordjylland og er herudover berettiget til fire tillægsmandater.

I eksemplet i tabel 2 har Hovedstaden to "ubrugte" kvotienter, der er større end kvotienter, der giver valg i de to andre landsdele, og yderligere en "ubrugt" kvotient, der er større end kvotienter, der giver valg i Sjælland-Syddanmark. Midtjylland-Nordjylland har en "ubrugt" kvotient, der er større end en kvotient, der giver valg i Sjælland-Syddanmark.

**Tabel 2: Fordeling af partiernes tillægsmandater på landsdele**

	Hovedstaden 2 tillægsmandater 14 kredsmandater				Sjælland-Syddanmark 5 tillægsmandater 19 kredsmandater				Midtjylland-Nordjylland 3 tillægsmandater 17 kredsmandater			
	A	B	C	D	A	B	C	D	A	B	C	D
Stemmer	3.000	14.500	22.100	29.000	11.000	16.500	21.500	36.500	9.500	14.000	18.500	35.500
Div.												
1	3.000 <sup>1)</sup>	x	x	x	x	x	x	x	x	X	x	x
3	1.000	x	x	x	x	x	x	x	x	X	x	x
5		x	x	x	2.200 <sup>3)</sup>	x	x	x	1.900	X	x	x
7		2.071	x	x	1.571	x	x	x		2.000 <sup>7)</sup>	x	x
9			x	x		1.833 <sup>10)</sup>	x	x		1.556	2.056 <sup>6)</sup>	x
11			2.009	x		1.500	1.955 <sup>8)</sup>	x			1.682	x
13				2.231 <sup>2)</sup>			1.654	x				x
15				1.933				x				x
17								2.147 <sup>4)</sup>				2.088 <sup>5)</sup>
19								1.921 <sup>9)</sup>				1.868x
21								1.738				

**3) Fordeling af partiernes tillægsmandater på storkredse**

Nu ved vi, hvor mange tillægsmandater hvert parti får i hver landsdel. Vi skal nu fordele tillægsmandaterne på storkredse. Fordelingen sker ved anvendelse af divisorerne 1 - 4 - 7 -10 - osv. Af de fremkomne kvotienter udelades i hver storkreds for hvert parti så mange af de største kvotienter, at det svarer til det antal kredsmandater, som partiet har fået i storkredsen. Fordelingsmetoden er i lidt forenklet form illustreret i tabel 3. Fra eksemplet i tabel 2 ved vi, at parti D er berettiget til to tillægsmandater i Sjælland-Syddanmark. De tilfalder partiet i Sjællands og Fyns Storkredse.

**Tabel 3: Fordeling af tillægsmandater på storkredse**

	Sjællands	Fyns	Sydjyllands	I alt
Parti D				
Kredsmandater:	3	2	3	8
Stemmer	14.200	10.000	12.300	36.500
Div. 1	X	X	X	
Div. 4	X	X	X	
Div. 7	X	1.429 <sup>1)</sup>	X	
Div. 10	1.420 <sup>2)</sup>	1.000	1.230	
Div. 13	1.092			

## De anvendte fordelingsmetoder

Fordelingen af kreds- og tillægsmandater hænger nøje sammen med den anvendte fordelingsmetode. Ved fordelingen af kredsmandater – tabel 1 – anvendes fra og med 2007 d'Hondts metode (1 - 2 - 3 - 4 - 5 osv.). Denne metode blev ligeledes anvendt ved valg i perioden fra 1920 til april 1953, mens det ved valgene efter grundlovsændringen i 1953 og indtil udgangen af 2006 (dvs. sidste gang i 2005) var Sainte-Laguës modificerede metode (1,4 - 3 - 5 - 7 - osv.), der blev brugt.

Overgangen til Sainte-Laguës modificerede metode i 1953 havde til formål at sikre, at den samtidig gennemførte udvidelse af antallet af kredsmandater (fra 105 til 135) og reduktion af antallet af tillægsmandater (fra 44 til 40) ikke skulle bevirke, at et parti kunne opnå flere kredsmandater, end dets samlede stemmetal ville berettige til, hvad der havde været et problem tidligere. Sainte-Laguës modificerede metode, der i højere grad end d'Hondts metode tilgodeser de mindre partier, bidrog til at eliminere dette problem.

Genindførelsen af d'Hondts metode med virkning fra 2007 havde til formål at sikre, at den samtidigt gennemførte nye valgkredsinddeling, hvorved de tidligere 17 stor- og amtskredse blev erstattet af 10 nye storkredse, hverken skulle gøre det lettere eller sværere at opnå repræsentation i Folketinget alene gennem opnåelse af kredsmandat. Færre storkredse og dermed flere kredsmandater til fordeling i de enkelte storkredse ville, alt andet lige, have gjort det lettere at opnå repræsentation i Folketinget alene gennem opnåelse af kredsmandat, hvis fordelingen af kredsmandater ved hjælp af den modificerede Sainte-Laguë-metode var blevet bevaret. Skiftet tilbage til d'Hondts metode eliminerede reelt dette problem.

Fordelingen af partiernes tillægsmandater på landsdele – tabel 2 – sker efter Sainte-Laguës metode (1 - 3 - 5 - 7 osv.). Metoden blev indført med folketingsvalgloven i 1920, fordi den blev set som velegnet til at sikre en god geografisk spredning af mandaterne.

Fordelingen af et partis tillægsmandater på de enkelte storkredse – tabel 3 – sker ved divisorerne 1 - 4 - 7 - 10 osv. Metoden blev indført i 1953 og har til hensigt at gøre det vanskeligere for storkredse, der allerede har opnået et kredsmandat, at få del i tillægsmandaterne. Hermed sikres også en større spredning af tillægsmandaterne på storkredse end efter den tidligere fordelingsmetode.

## 2. Udvælgelse af kandidater

Fra fordelingen af kreds- og tillægsmandater på storkredse ved vi, at partiet X er berettiget til ét kredsmandat i storkredsen Y. Partiet har opstillet fem kandidater, men hvem der får mandatet, afhænger af den opstillingsform, som partiet har valgt.

Der er to hovedformer for opstilling af kandidater: kredsvis opstilling og sideordnet opstilling:

- Ved **kredsvis opstilling** er der én kandidat for partiet i opstillingskredsen. Kandidaten får alle de stemmer, der er afgivet på partiet i opstillingskredsen, plus de personlige stemmer, som er afgivet på ham/hende i alle storkredsens opstillingskredse. Opstillingskredsens størrelse, dvs. antallet af vælgere, spiller derfor – sammen med partiets relative styrke i den enkelte opstillingskreds – en betydelig rolle.

Kredsvis opstilling kan kombineres med partiliste, hvor partiet anmelder en bestemt rækkefølge for sine kandidater i en storkreds. Stemmerne opgøres på samme måde som ovenfor, men vælgerne kan kun ændre partilistens rækkefølge, hvis en kandidat længere nede på listen opnår et meget betydeligt antal personlige stemmer eller er opstillet i en opstillingskreds med særligt mange partistemmer. For at opnå valg på denne måde skal en kandidat opnå et stemmetal, der svarer til et såkaldt fordelingstal, der fremkommer ved, at partiets samlede stemmetal i storkredsen divideres med et tal, der er én større end det antal mandater, som partiet får i storkredsen. Det fremkomne tal forhøjes, uanset om det er et helt tal, til næste hele tal, der herefter er partiets fordelingstal i storkredsen. Opnår ingen af kandidaterne fordelingstallet, er kandidaterne valgt i partilistens rækkefølge. Ved denne metode har partiet en næsten alafgørende indflydelse på, hvem der bliver valgt, og en såkaldt "sprængning" af listen giver derfor altid anledning til betydelig opmærksomhed.

- Ved **sideordnet opstilling** opstiller partiet mere end én kandidat i en opstillingskreds. Partierne opstiller ofte alle kandidater for partiet i alle opstillingskredse i storkredsen (fuldstændig sideordnet

opstilling). De personlige stemmer er næsten alfaføgende, idet stemmer afgivet på partiet i de enkelte opstillingskredse fordeles blandt kandidaterne i forhold til, hvor mange personlige stemmer de enkelte kandidater har fået i hver af opstillingskredsene. For at forsøge at bevare tilhørsforholdet mellem opstillingskreds og folketingsmand m/k var det tidligere muligt for hver opstillingskreds at "nominere" en kandidat. Det havde kun betydning for stemmesedlens udseende, idet den nominerede kandidat stod øverst på stemmesedlen i den pågældende opstillingskreds, mens de øvrige kandidater derefter kom i alfabetisk orden. Ved en lovændring i 2017 ændredes det til, at partiet selv kan bestemme den rækkefølge, som kandidaterne skal stå i på stemmesedlen i den enkelte opstillingskreds. Det betød også, at muligheden for at nominere en kandidat bortfaldt, idet der ikke længere var behov for denne mulighed – partierne er selv herre over rækkefølgen, og hvis en lokal kandidat skal stå først, kan partiet bare beslutte det – og om de øvrige kandidater skal stå i alfabetisk orden eller i en anden prioriteringsorden.

I Tabel 4 og 5 er angivet, hvordan de forskellige opstillingsmetoder indvirker på, hvem af partiets fem kandidater der bliver valgt, og hvordan stedfortrædernes rækkefølge bliver.

Tabel 4 viser antallet af personlige stemmer, som kandidaterne har fået i de enkelte opstillingskredse. Stjernen \* angiver, i hvilke opstillingskredse kandidaterne er opstillet, og det er afgørende her, idet eksemplet bygger på den forudsætning, at kandidaterne netop er opstillet kredsvis, jf. ovenfor.

**Tabel 4: Fordeling af stemmer ved kredsvis opstilling i storkredsens fem opstillingskredse**

	1. Fjordby	2. Sundby	3. Aaby	4. Færgeby	5. Broby	Pers. stemmer	Parti-stemmer	Stemmer i alt
Andersen	197	189	178	348	459*	1.371	1.865	3.236
Hansen	233	893*	46	567	43	1.782	1.984	3.766
Jensen	441	451	789*	345	376	2.402	2.017	4.419
Nielsen	1.579*	87	142	193	431	2.432	2.233	4.665
Petersen	67	116	570	967*	126	1.846	2.389	4.235
Personlige stemmer i kredsen	2.517	1.736	1.725	2.420	1.435	9.833		
Partistemmer	2.233	1.984	2.017	2.389	1.865		10.488	
Kredsens stemmer i alt	4.750	3.720	3.742	4.809	3.300			20.321
Fordelingstal:	10.161							

Ved *kredsvis opstilling* er antallet af personlige stemmer i hver af opstillingskredsene plus antallet af partistemmer i egen opstillingskreds afgørende. **Nielsen** er således valgt med 4.665 stemmer i kraft af, at han dels er opstillet i partiets næststærkeste kreds i storkredsen, dels har fået mange personlige stemmer i sin egen opstillingskreds, dels har fået et vist antal personlige stemmer i de fire andre opstillingskredse.

Har partiet kombineret *kredsvis opstilling* med *partiliste*, ser man først på, om en af kandidaterne har opnået fordelingsstallet på 10.161. Opnår ingen af kandidaterne fordelingsstallet, er kandidaterne valgt i den rækkefølge, som de står i på partilisten. I dette eksempel er partilistens rækkefølge: Hansen nr. 1, så Andersen, Jensen, Pedersen og Nielsen sidst. I Tabel 4 opnår ingen af kandidaterne fordelingsstallet – langt fra – og derfor er **Hansen** valgt, idet han står øverst på partilisten.

Ved *sideordnet opstilling* fordeles partistemmerne i de enkelte opstillingskredse i forhold til de personlige stemmer, som kandidaterne har opnået i hver af de opstillingskredse, hvor kandidaterne var opstillet. Fordelingen beregnes for hver enkelt kandidat for hver af opstillingskredsene ved at dividere kandidatens personlige stemmer i opstillingskredsen med det samlede antal personlige stemmer for de opstillede kandidater i opstillingskredsen og derefter gange med det antal partistemmer, der er afgivet i opstillingskredsen. I første omgang ses der bort fra de brøker, der fremkommer ved denne beregning, og partistemmerne fordeles i henhold til de hele tal uden at runde op. Herefter vil et beskedent antal partistemmer være tilbage for hver opstillingskreds. I Tabel 5 nedenfor er der i de fem opstillingskredse henholdsvis 3, 2, 2, 3 og 3 partistemmer tilbage i kredsene, der skal fordeles. De partistemmer, der er tilbage, fordeles i anden omgang i hver opstillingskreds efter største brøks metode, idet den kandidat, der har den største brøk, får den første tiloversblevne stemme, kandidaten med den næststørste brøk får den næste stemme og så fremdeles,

indtil alle tiloversblevne partistemmer er fordelt (de største brøker i Tabel 5 er markeret med fed). Har flere kandidater samme brøk, trækkes der lod imellem dem.

Tabel 5 viser, at efter denne beregningsmetode vil fordelingen af partistemmer for de to kandidater med flest personlige stemmer, Nielsen og Jensen, være som følger: Nielsen får i alt 2.416 partistemmer oven i sine 2.432 personlige stemmer = 4.848 stemmer, mens Jensen får i alt 2.659 partistemmer, som lægges til hans 2.402 personlige stemmer = 5.061 stemmer. Resultat: **Jensen** er valgt!

**Tabel 5. Beregning af fordelingen af partistemmer efter metoden: ((personlige stemmer/samlet antal personlige stemmer) x samlet antal partistemmer) + største brøks metode**

	1. Fjordby	2. Sundby	3. Aaby	4. Færgesby	5. Broby	Personlige stemmer	Andel af parti- stemmer	I alt
Andersen	174, <b>77</b> = 175	216,00 = 216	208,13 = 208	343,54 = 343	596,54 = 596	1.371	1.538	2.909
Hansen	206, <b>71</b> = 207	1.020, <b>57</b> = 1.021	53, <b>79</b> = 54	559, <b>74</b> = 560	55, <b>89</b> = 56	1.782	1.898	3.680
Jensen	391,24 = 391	515,43 = 515	922, <b>56</b> = 923	340, <b>58</b> = 341	488, <b>67</b> = 489	2.402	2.659	5.061
Nielsen	1.400, <b>84</b> = 1.401	99,43 = 99	166,04 = 166	190,53 = 190	560,15 = 560	2.432	2.416	4.848
Petersen	59,44 = 59	132, <b>57</b> = 133	666,49 = 666	954, <b>61</b> = 955	163, <b>76</b> = 164	1.846	1.977	3.823
Personlige stemmer i kredsen	2.517	1.736	1.725	2.420	1.435	9.833		
Partistemmer	2.233	1.984	2.017	2.389	1.865		10.488	
Kredsens stemmer i alt								20.321

Den fjerde opstillingsform, som er blevet mulig ved lovændringen i 2017, kombinerer sideordnet opstilling med valg alene på personlige stemmer. Det fremgår af eksemplet her (også Tabel 5), at Nielsen jo faktisk fik 2.432 personlige stemmer, mens Jensen fik 2.402. Hvis den kombinerede opstillingsform bruges, bliver det altså **Nielsen** og ikke Jensen, der vælges.

I Tabel 6 sammenholdes resultatet af de fire forskellige opstillingsformer og beregningsmetoder, idet den valgte kandidat og stedfortrædernes rækkefølge er angivet for hver af de fire situationer, som er gennemgået ovenfor. I eksempel ses altså forskellige udfald med hensyn til, hvem af kandidaterne der får partiets ene mandat i kredsen, og hvad stedfortræderrækkefølgen bliver. Opstillingsform, brug af partiliste og fordeling ud fra personlige stemmer alene kan altså absolut have betydning for, hvem der bliver valgt, og hvad stedfortræderrækkefølgen bliver.

**Tabel 6: Valgte og stedfortrædere ved de fire opstillingsmetoder**

	Kredsvis opstilling	Kredsvis opstilling + partiliste*	"Almindelig" sideordnet opstilling	Sideordnet + valg på personlige stemmer
Andersen	Stedfortræder 4	Stedfortræder 1	Stedfortræder 4	Stedfortræder 4
Hansen	Stedfortræder 3	Valgt	Stedfortræder 3	Stedfortræder 3
Jensen	Stedfortræder 1	Stedfortræder 2	Valgt	Stedfortræder 1
Nielsen	Valgt	Stedfortræder 4	Stedfortræder 1	Valgt
Petersen	Stedfortræder 2	Stedfortræder 3	Stedfortræder 2	Stedfortræder 2

\*Idet partilistens rækkefølge var: 1. Hansen, 2. Andersen, 3. Jensen, 4. Petersen, 5. Nielsen

I de to situationer med kredsvis opstilling er der ret forskellige udfald, mens der i de to tilfælde med sideordnet opstilling kun er variation på pladserne som henholdsvis valgt og 1. stedfortræder – men det er dog også ganske vigtigt for de to primært involverede og deres lokale partiforeninger.

Det bemærkes også, at i dette eksempel er udfaldet helt det samme for henholdsvis traditionel kredsvis opstilling og den nye opstillingsform, der kombinerer sideordnet opstilling med valg på personlige stemmer.